DE CURAÇAOSCHE COURANT.

Deel XVII. ZATURDAG den 23sten MEI, 1829. N. 21

Gedrukt en Zaturdag's morgens uitgegeven ter Drukkery voor Zyne Majesteit den Koning der Nederlanden, door De Weduwe WILLIAM LEE.

WY Mr. ISAAC JOHANNES RAMMELMAN ELSEVIER, Directeur ad-interim van Curaçao en onderhoorige eilanden Bonaire en Aruba, Bevelhebber over de Land en Zeemagt en de Gewapende Burgermagt op dezelve, &c. &c. &c.

Allen den genen die deze zullen zien of hooren lezen, salut! doen te weten:

Nademaal het te vermoeden is, dat alle dienstpligtige ingezetenen niet voldaan hebben aan de oproeping bÿ onze publicatie van den 15den dezer gedaan, voor zoo ver dezelve de inschrÿving onder de Schutterÿ betreft.

Zoo gelasten wÿ andermaal al de genen zonder onderscheid van godsdienst of kleur en dus geen uitgezonderd wonende in het stads district, dewelke vóór of met ultimo der maand Maart dezes jaars den ouderdom van achttien jaren hebben bereikt en in gebreken zÿn gebleven aan de hiervorengemelde oproeping te voldoen, als nog te verschÿnen op Woensdag den 27sten dezer des middags te twaalf ure aan het Burgerwachts-Huis, ten einde onder de Schutterÿ te worden ingedeeld, op pœne als bÿ de hiervorengemelde publicatie is vermeld.

Gearresteerd op Curaçao den 21sten Mei 1829, het zestiende Jaar van Zÿner Majesteits Regering.

RAMMELMAN ELSEVIER.

Ter ordonnantie,

W. PRINCE, Sec.

Gepubliceerd binnen het Fort Amsterdam, in de Willemstad, Pietermaai, Scharloo en aan de Overzÿde dezer haven, dato utsupra.

W. PRINCE, Sec.

LOTERY.

DEWYL de ondergeteekende onderrigt is geworden dat een gedeelte der ingezetenen van dit eiland, niet in zyne Lotery spelen uithoofde van de, tot bestryding der onkosten onvermydelyke, 15 ten honderd, welke zy by het trekken der vaste goederen zullen moeten uitkeren, en welks bedrag uithoofde van de slechte tyds omstandigheden, door allen niet gemaklyk verkrygbaar zoude zyn, zoo heeft dit aanleiding gegeven tot het door hem genomen besluit, om de Heeren Administrerende Weesmeesteren van de Wees onbeheerde en desolate Boedel Kamer alhier het verzoek te doen om in mindering van het door den ondergeteekende, reeds op eerste hypotheek, aan deze Kamer verschuldigde, een eerste verband met 6 perct. interest op de Plantagie Rykenberg te nemen, voor het bedrag van de 15 percent, hetwelke van de waarde dezer Plantagie ingevolge het Plan der Lotery zal moeten uitgekeerd worden door hem die het geluk mogt hebben dezelve te trekken, en welk verzoek aan hem goedgunstiglyk is toegestaan.

Wat aanbelangt de drie huizen, durft zich de ondergeteekende vleyen, dezelfde gunst te zullen erlangen van den hypotheekhouder, die hem nog onlangs door zyne inschikkelykheid zoo vele redenen van tevredenheid gegeven heeft, en aan wie hy, om redenen, die hy zich moet voorbehouden dit verzoek niet doen kan, tot dat het lot der Lotery beslist zal zyn. Ingeval, echter, van weigering, zal hy zelve, voor den tyd van twee jaren, het bedrag der 15 percent kunnen bezorgen tegen het eerste verband met 6 percent. interest, hetwelk als dan door de trekkers van effecten op dezelve, aan hem zal gepasseerd moeten worden; en, alhoewel anders vastgesteld, zal de ondergeteekende dadelyk de huizen, die onbewoond zyn, aan hun die daarvan eigenaar worden mogten, overgeven, zoo als ook de huur van die, welke bewoond zyn, met vergunning van twee maanden tyd aan derzelver bewoners, ten einde zich een ander te kunnen aanschaffen.

De ondergeteekende durft zich dus vleyen, dat het publiek, door de hem aangeboden faciliteiten overtuigd zyn zal van zyne groote geneigdheid om zyne Lotery eenen spoedigen voortgang te doen hebben, en dat door medewerking van de ingezetenen in het algemeen, deselve weldra, met eenen goeden uitslag moge bekroond worden.

JEOSUAH DE SOLA.

Den 15den Mei 1829.

BEKENDMAKING.

DE ondergeteekende voornemens zynde eenige lessen in de Muzyk zoo op Snaar als Blaas Instrumenten, als mede in de Zangkunst tot eene civile prys te geven, heeft by deze de eer zulks aan het publiek bekend te maken. De lessen kunnen te zynen huize of elders genomen worden; de genen welke hiervan gelieven te profiteren of verdere inlichting verlangen, worden uitgenoodigd om daarover met hem te zyner woning No. 240 achter de Roomsche Kerk nader te spreken.

DAVID ALBERTUS GOMES CASSERES.

Den 22sten Mei 1829.

Aan den Heer Redakteur van de Curaçaosche Courant.

MYN HEER!

Daar ingevolge het tegenwoordig vigerend Reglement op het beleid van de Regering, het Justitie wezen, den Handel en Scheepvaart op dit en onderhoorige eilanden het Collegie voor de Commerciele en Zee Zaken regt moet spreken in alle die aangelegenheden, waarvan de Judicature by de bestaande wetgeving in het Moederland aan de Regtbanken van Koophandel is opgedragen en van het in het Moederland vigerend wetboek van Koophandel, niet dan zeer weinige exemplaren op dit eiland te vinden zyn, terwyl het voor elk van het grootste belang moet worden gerekend met juistheid te weten, welke zaken het gemelde wetboek voor Commerciele houdt en aan de Judicature van de Regtbanken van Koophandel onderwerpt—meen ik zoo wel aan de Heeren Leden van het gemelde Collegie, die het voormelde wetboek niet mogten bezitten, als in het algemeen aan elk eventueel belanghebbende, geen' ondienst te bewyzen door het plaatsen in uwe Courant van de volgende artikelen van het gemelde wetboek van Koophandel, de Judicature van de Regtbanken van Koophandel in het Moederland regelende.

"Art. 631. De Regtbanken van Koophandel zullen "kennis nemen,

"1. Van alle geschillen, betrekkelyk tot verbindtenissen en handelingen tusschen kooplieden, winkeliers "en bankiers;

"2. Tusschen alle soorten van personen, over geschillen betrekkelyk tot zaken van Koophandel.

"Art. 632. De wet houdt voor zaken van Koophandel,

"Alle koopen van waren en koopmanschappen, om "dezelven te verkoopen, het zy in natura, het zy na dat "ze bewerkt, en gevormd zyn geworden, of zelfs, om er "alleen het gebruik van te verhuren;

"Alle onderneming van handwerken, commissiën, en "*verzendingen te water of te land*;

"Alle onderneming van leverantiën, kantoren tot het "waarnemen van koopmans zaken, tot het doen van openbare verkoopingen, of tot het vertoonen van openbare schouwspelen;

"Alle wissel, bank, en makelaars handelingen;

"Alle verrichtingen, betrekkelyk tot de openbare wisselbanken;

"Alle verbindtenissen tusschen kooplieden, winkeliers en bankiers;

"Alle wisselbrieven, of *overmaking van geld van de éene "plaats naar de andere, welke personen zy ook betreffen mogen.*

"Art. 633. De wet houdt insgelyks voor zaken van "koophandel,

"Alles, wat betrekking heeft tot het bouwen, koopen, "verkoopen, en weder verkoopen van schepen, voor de "vaart, zoo binnen, als buiten 'slands;

"Alle uitrustingen ter zee;

"Alle koop of verkoop van scheeps tuigagie, scheepstoebehooren en mondbehoeften;

"Alle verhuringen of bevrachtingen van schepen, bodemaryen, assurantien, en andere kontrakten, betreffende den zeehandel;

"Alle verdragen en overeenkomsten wegens loonen "en huren van scheepsvolk;

"Alle verbindtenissen van zeelieden, ten dienste van "koopvaardy-schepen.

"Art. 634. De Regtbanken van koophandel zullen al "verder kennis nemen:

"1. Van actiën tegen faktoors, boekhouders, en andere bedienden van kooplieden, echter alleenlyk ter "zake van den handel van den koopman, aan wien zy "verbonden zyn;

"2. Van schuldbrieven, gemaakt door ontvangers, "betaals heden, gaarders, of andere personen, die wegens "lands of stads-gelden verantwoording schuldig zyn.

"Art. 635. Eindelyk zullen zy kennis nemen,

"1. Van het openleggen van de balans en boeken "van den koopman, die gefailleerd is, alsmede van de "beëediging en wettiging der schuldvorderingen ten zynen laste;

"2. Van oppositiën tegen het akkoord of konkordaat, "wanneer de redenen van den opposant gegrond zyn "op daden of verrigtingen, waarvan de kenniseneming "aan de leden der Regtbanken van Koophandel by de "wet is toegekend;

"In alle andere gevallen zullen die oppositien door de "Civile Regtbanken beoordeeld worden.

"Ten gevolge hiervan, moeten alle oppositiën tegen "het akkoord of konkordaat in zich bevatten de redenen van den opposant, op straffe van nietigheid;

"3. Van de bekrachtiging van het akkoord tusschen "den failliet en zyne schuldeisschers;

"4. Van Cessie, of afstand doen van goederen, door "den failliet gedaan, voor zoo verre zulks, by Art. 901 "van het wetboek der civile regtsvordering, aan de Regtbanken van Koophandel is toegekend.*

"Art. 636. Wanneer de wisselbrieven gehouden worden voor blote schuldbekentenissen, of, wanneer de "briefjens aan order alleenlyk bevatten de teekeningen "van personen, die geene kooplieden zyn, en niet zyn "in de wereld gebragt ter gelegenheid van handelingen "van koophandel, trafieken, wissel, bank, of makelaardy-handel, zal de Regtbank van Koophandel gehouden zyn, partyen te verwyzen naar de Civile Regtbank, "*zoo de verweerder zulks vordert.*

"Art. 637. Wanneer deze wisselbrieven, en briefjens "aan order, tevens bevatten de onderteekeningen van "personen, waarvan sommigen handel dryven, en sommigen niet, zal de Regtbank van Koophandel daarvan "kennis nemen; maar zy zal geen personeel arrest of "gyzeling mogen verleenen tegen personen, geene "kooplieden zynde; ten ware dezelve zich verbonden "hebben ter gelegenheid van handelingen van koophandel, trafieken, wissel, bank, of makelaardy-handel.

"Art. 638. De Regtbanken van Koophandel zullen "niet bevoegd zyn kennis te nemen van aktiën, aangelegd, tegen eenen grondeigenaar, landbouwer, of wyngaardenier, wegens verkoop van waren, die van zynen "oogst zyn voortgekomen, noch van aktiën aangelegd "tegen eenen koopman, tot betaling van goederen en "koopmanschappen, ten zynen byzondere gebruike gekocht.

"Niettemin zullen de schuldbrieven, door een handeldryvend persoon onderteekend, geacht worden ter "zake van zynen handel gemaakt te zyn; gelyk ook die "van de ontvangers, betaals heden, gaarders, of andere "personen, wegens lands of stads gelden verantwoording schuldig zynde, geacht zullen worden gemaakt te "zyn ter zake van hunne bediening, wanneer geene andere oorzaak daarby is opgegeven."

Vooral ben ik tot het geven van meerdere publiciteit hier ter plaatse aan deze wetsduidingen aangedreven geworden, doordien ik uit verscheidene gesprekken omtrent dit onderwerp gemerkt heb dat men meer naar den geest der vroegere wetgeving ten dezen aanzien, het afgetrokken denkbeeld van koophandel, als de maatstaf of het rigtsnoer der Judicature van ons Collegie, wil aangemerkt hebben, terwyl hier, gelyk elk van zelve zal moeten gevoelen, niet de bepaling van hetgene men in het afgetrokkene door koophandel te verstaan hebbe maar hetgene wat de wetgever uitdrukkelyk gewild heeft tot de Judicature der Regtbanken van koophandel te brengen, het eenigste rigtsnoer wezen kan dien men ten dezen aanzien behoort te volgen.

Ik heb de eer te zyn,

UED. Dw. Dienaar,

Mr. C. C. RÖMER.

Curaçao den 21sten Mei 1829.

* "Art. 901 van het Wetboek van Burgerlyke Regtsvordering:

"De schuldenaar aan welke het beneficie van cessie "of afstand van goederen is toegestaan, is gebouden om "in persoon en niet door een gevolmagtigde het doen "van afstand te herhalen voor de Regtbank van Koophandel van zyne woonplaats of indien er geene zoodanige Regtbank op die plaats mogt aanwezig zyn, op "eenen zitdag. Van de verklaring des schuldenaars zal "in het laatstgemelde geval moeten worden opgemaakt "proces verbaal van den Deurwaarder, geteekend door "den Maire.

BEKENDMAKING.

DE Vendu van eenige tonnen Bonaire Verwhout dewelke ingevolge gedane annonce van den 15den dezer op Dingsdag den 2den Juny zoude gehouden zyn, zal in stede van op gezegden datum op Vrydag den 29sten dezer door de Heeren Abm. De Meza & Zonen vóór hun Ed.'s Pakhuis in de Heere Straat op zeer voordeelige voorwaarden plaats vinden.

De Boekhouder Controlleur,
J. PH. BOSCH.

Den 21sten Mei 1829.

BEKENDMAKING.

ALS daartoe geautoriseerd zynde, wordt hierby ter kennis van het publiek gebragt dat voortaan het Zout te Bonaire verkrygbaar zal zyn tegen Vyf en Zeventig Centen per vat in stede van ƒ1. 35. zoo als dat artikel voorheen op het gezegde eiland verkocht werd.

De Boekhouder Controlleur,
J. PH. BOSCH.

Den 21sten Mei 1829.

BEKENDMAKING.

Secretarie van het Gemeente-Bestuur,
den 22sten Mei 1829.

HET Gemeente-Bestuur dezes Eilands, brengt ter kennis van en gelast by deze aan alle Broodbakkers dat de Brooden voor de volgende week te bakken het gewigt zullen moeten houden van 15 Oncen voor 15 Centen; terwyl de Fransche Brooden Een Once minder zullen kunnen wegen, op pœne als by publicatie van den 18den Maart 1824 is bepaald.

Van wege het Gemeente-Bestuur voornoemd,
De Secretaris van hetzelve,
I. J. RAMMELMAN ELSEVIER Jr.

BEKENDMAKING.

Secretarie van het Gemeente-Bestuur,
den 8sten Mei 1829.

HET Gemeente-Bestuur dezes Eilands, doet by deze aan alle Vleeschhouwers kennis geven, dat de pryzen van Versch Vleesch voor de loopende maand Mei zyn bepaald als volgt:

Ossen Vleesch op niet hooger dan 35 Centen per pond.
Schapen of Lams Vleesch op niet hooger den 30 Centen per pond.
Kabrieten en Varkens Vleesch en Schilpad op niet hooger dan 20 Centen per pond en gelast hun derhalve zich daaraan te houden op pœne als by de wet is bepaald.

Van wege het Gemeente-Bestuur,
De Secretaris van hetzelve,
I. J. RAMMELMAN ELSEVIER Jr.

BEKENDMAKING.

JAMES RUSSEL maakt aan zyne Vrienden en het Publiek bekend, dat hy voornemens is wederom het CITY HOTEL te openen en hoopt de gunst van het publiek te verdienen. Het huis zal geplaatst worden onder de bestiering van LOUIS STAHL en gereed zyn, tegen aanstaanden Maandag den 18den dezer, voor den ontvangst van gasten; en alles zal aangewend worden ter goede bediening van de genen die hem met hunne klandisie willen begunstigen.

Te bekomen Wynen, Likeuren, &c. van de beste kwaliteit, Ontbyt, Middagmaal en Soupée, &c. by de eerste kennisgeving.

Den 15den Mei 1829.

NOTICE.

JAMES RUSSEL informs his Friends and the Public that he is about re-opening the CITY HOTEL, and hopes to merit the public patronage. The House is to be under the management of LOUIS STAHL, and will be ready for the reception of Company on Monday next 18th May, where every attention will be paid to those who favour them with their custom.

NB. Wines, Liquors, &c. of the first quality, Breakfast, Dinner, Supper, &c. at the shortest notice.

May 15, 1829.

CURACAO.

Vaartuigen in en uitgeklaard sedert onze laatste.

INGEKLAARD—MEI.

16.	golet Dorothea, Nicolaas,	Bonaire
—	—— Antoinette, Bolwig,	Rio de la Hacha
18.	bark Drie Gebroeders, Oduber,	Aruba
—	golet Gysbertha, Debrot,	Isle d'Aves
—	—— Proxy, Brookfield,	St. Eustatius
—	—— Abeona, Dammers,	Isle d'Aves

UITGEKLAARD—MEI.

16.	golet Secretary, Jones,
18.	—— Dorothea, Nicolaas,
20.	—— Gysbertha, Debrot,
21.	—— Ilet, Jones,

Vertrokken op Maandag den 18 dezer Z. B. M. fregat Ranger, kapitein Walds, naar Jamaika; en op Donderdag den 21sten Z. M. brik Courier, kapitein luitenant Van der Straten, naar Bonaire.

Ten gevolge van gepleegde zeerooverÿ aan de Amerikaansche brik Attentive, heeft het gouvernement van Havana in dato 28 February ll. de volgende premien uitgeloofd aan de genen die de roover schoener mogten prys maken of het volk van dezelve opbrengen. Al het scheepsvolk van de brik is vermoord en de brik zelve in den grond geboord geworden, behalve de tweede stuurman die zich op eene plank gered heeft.

1. Vÿf duizend pattienjes aan de genen die de roover schoener met al haar scheepsvolk of twee derde gedeelte van hetzelve mogten veroveren, mogen de veroveraars Spanjaarden of vreemdelingen zyn.

2. Twee duizend pattienjes aan de genen die het vaartuig alleen mogten prys maken, met alles wat hen verder regtens mogte toekomen ingevolge de bepalingen voor de kaapvaart.

3. Twee honderd vÿftig pattienjes voor het afzonderlÿk opbrengen van elken man, welke tot het roover vaartuig mogte behoord hebben.

Wÿ lezen in de *Boston Courier* van den 13den April, dat ingevolge berigten uit Matanzas de bewuste roover schoener is genomen geworden ter hoogte van Key Sal Bank, door een Engelsch oorlogs vaartuig, na een hevig gevecht. Zÿ was eerst gejaagd geworden door eene Spaansche oorlogs brik, doch ontkwam door haar snel zeilen; en toen zÿ genomen werd, had zÿ slechts 80 man in leven. Men gelooft dat zÿ in Jamaika is opgebragt.

Koninklÿk dekreet aangaande het vrÿ verklaren der haven van Cadix.

Op den 6den January hebben el Consulado en la sociedad economia van Cadix aan Z. K. Majesteit een vertoog ingeleverd wegens den verval van den handel dier plaats, hetgeen Z. M. bewogen heeft het volgende dekreet uittevaardigen:—

Art. 1. De haven van Cadix zal vrÿ zÿn en open staan voor den handel van alle met Spanje bevriende natien, waarin kunnen gevoerd worden alle soorten van producten en waren, zonder eenige in of-uitgaande regten te betalen, behalven haven geld of andere plaatselÿke belastingen welke bÿ een reglement voor de vrÿe haven zal bepaald worden.

Art. 2. In overeenkomst met belgeaan het Konsulaat, aanbiedt zal dit corps en el Ayuntamiento zich verstaan met den Intendent der provintie om eene belasting te heffen evenredig aan de geregtigheden der consumtie van Cadix en aan de inkomsten der renten, (estanques) tot maatstaf nemende de opbrengsten van 1826, 1827 en 1828. El Ayuntamiento en het Konsulaat zullen zich moeten verbinden om ieder vierendeel jaars op hunne verantwoordelÿkheid te nemen, het bedrag der sommen welke door deze heffing voor de koninklÿke schatkist in de schatkist der provintie zal moeten gestort worden.

Art. 3. Ingevolge dezelfde bepalingen verbinden zich de beide corpsen om in gemelde schatkist te storten het bedrag der directe belastingen van de civile voortbrengselen, werktuigen of gereedschappen en stroo, het subsidie van den handel, de fortifikatien en alle andere belastingen welke thans geheven worden ten behoeve van mÿne koninklÿke schatkist, en welke zullen blÿven bestaan nietegenstaande de vrÿe haven, mits de inning derzelven geschiede zonder eenige kosten ten laste der gemelde Ayuntamiento en Konsulaat.

Art. 4. De gemelde ligchamen worden belast met de invordering der renten en belastingen bepaald bÿ het art. 2 en 3; zoo mede der noodige belastingen ter bestrÿding der onkosten van de stad, het Konsulaat, de weldadige gestichten of andere belastingen, welkers opbrengsten thans aan verschillende verdelingen behooren; oplegende de bedragen op de plaatsen in de nabÿheid van Cadix echter op zoodanige billÿke wÿze dat de handel met vreemdelingen niet verdreven worde door belemmeringen in plaats van door privilegien aangemoedigd te worden.

Art. 5. Terstond na de afkondiging van dit dekreet zullen er bepalingen gemaakt worden omtrent het verplaatsen der Aduana van Cadix en derzelver onderhoorigheden, naar die punten waar het voordeeligst zal bevonden worden voor de belangen van de koninklÿke inkomsten, voor het nemen van maatregels ter voorkoming van sluikhandel en voor alles wat strekken kan tot de beste administratie van de provintie, wier bestuur en verdere publieke kantoren gevestigd zullen worden ter plaatse waar het geschikst zal zÿn, wegens derzelver talrÿke inwoners en goede ligging.

Art. 6. De haven zal vrÿ zÿn van den dag af dat deze onvermÿdelÿke maatregels zullen genomen zÿn. De tÿd welke men hiertoe zou nemen, zal de eenige zÿn, dien aan de kooplieden van Cadix zal vergund worden om in de binnenlanden van het rÿk te vervoeren die goederen en effecten, waarop zÿ geregtigheid betaald hebben. Aan niemand zal vergund worden, op eenige gronden of voorwendsels hoe ook genaamd, den vrÿen invoer in de binnenlanden van eenige handels artikelen te vergunnen, na dat de reglementen voor de vrÿe haven zullen begonnen hebben in werking te zÿn.

Art. 7. Door den Secretaris van Staat en buitenlandsche zaken zal dit koninklÿk besluit bekend gemaakt worden aan alle bevriende mogendheden, waa bÿ gevoegd wordt dat de vreemdelingen, die ten gevolge van dit besluit zich mogten komen nederzetten in de vrÿe haven of aldaar handel drÿven, dezelfde veiligheid en bescherming zullen genieten als de inboorlingen; en dat in geval van oorlog of ophouding van betrekking van welken aard ook, met derzelver respective natien, aan hen den noodigen tÿd om zich te verwÿderen zal gegeven worden, zonder in geen geval gebruik te maken van sequestratien of represalien; welke verzekering onder het koninklÿke woord gegeven wordt.

Art. 8. Wanneer het algemeen welzÿn of eenige andere oorzaken de intrekking van dit dekreet mogt noodzakelÿk maken, zal de inroeping van hetzelve geen werking hebben dan na een jaar tÿd na derzelver afkondiging, op dat de kooplieden van geen gewest der wereld het minst nadeel mogen lÿden wegens de intrekking der voorregten van de haven waarmede zÿ handel drÿven.

Geteekend door den Koning in el Pardo, den 21sten Feb. 1829.

UITTREKSELS UIT AMERIKAANSCHE NIEUWSPAPIEREN.

NIEUW YORK, APRIL 11.

Rome, Feb. 13.—Op den avond van den 11den zÿn de ingewanden van den zaligen Opperpriester Leo XII ingevolge oude gebruiken en een speciale bul van den overleden Paus in een lÿkbus gesloten en gedragen geworden naar de kerk van St. Vincent en St. Anastatius. Op den volgenden dag werd het ligchaam gebalsemd, gekleed

en op een praal bed ten toon gesteld in het kapel van Sixtine.

Aangezien de Pauselyke waardigheid slechts verkiesbyk is, zal er geen hof rouw zyn. Men denkt dat de kardinaal Justiniani, die ondersteund wordt door Oostenryk of kardinaal Macchi, die ondersteund wordt door Frankryk tot Paus zal benoemd worden. De verkiezing zal waarschynelyk op den 23sten plaats hebben.

APRIL 14.

De *Baltimore American* deelt de volgende berigten van Port-au-Prince mede in eenen brief van die plaats, gedagteekend den 27sten Maart.

"De onderhandelingen met Frankryk zyn het onderwerp van elks gesprek. De nieuwe Konsul Generaal de Heer Maller is hier aangekomen en houdt zich bezig om eene bepaling te maken van het bedrag hetwelk door het Britsche Gouvernement zal moeten betaald worden als schadeloosstelling aan de oude kolonisten. Naar men geloost, gingen de zaken minzaam voort en beloofden eene voordeelige uitkomst.

"De schryver meldt dat het Fransche gouvernement aan het Haytiaansche gouvernement heeft toegestaan niet alleen den verzochten tyd van twintig jaren, om de by het traktaat bepaalde som te betalen, maar zelfs des verkiezende langer uitstel: mits er een interest van drie procent. s'jaars op het kapitaal betaald worde. Men houdt zich verzekerd dat slechts dit punt de onderhandelingen hangende houdt.

"Het Haytiaansche gouvernement berekent dat de oorspronkelyk bepaalde som en de op dezelve betaalde interest genoegzaam strekken ter schadeloosstelling van de kolonisten voor hunne huizen en landen, waarvan zy ontstoken zyn geworden; maar vindt den bepaalden tyd voor de afbetaling van het kapitaal te kort, wegens den algemeenen slechten staat van handel en inkomsten; zoo vordert het eene verlenging van tyd zonder betaling van meerdere interest."

APRIL 16.

El Gaceta de Cartagena van den 22sten ll. behelst:—"Wy hebben het genoegen te melden dat Columbia gansch rustig is en er niets meer te vreezen is van binnenlandsche vyanden. De provintie van Pasto is volkomen onder de bescherming van den Bevryder gesteld; en ingevolge brieven uit Bogota heeft Obando de amnestie aangenomen en is vertrokken met de Commissarissen van den Bevryder, welke belast zyn met de bepaling der voorwaarden waarop vergiffenis aan de rebellen in Popayan zal verleend worden."

UIT CRANENBURG VAN *K.*

In het Kleefsche weekblad leest men onder dit geschrift het volgende:

Gelyk bekend is, werd in het jaar 1453, door den Turkschen Sultan *Mahomet II.*, Konstantinopel onder den laatsten Keizer *Constantinus Palæologus* veroverd, waarmede het Grieksche keizerryk een einde nam. Van 1453 tot 1830 telt 377 jaren. Merkwaardig is het, dat juist dit getal, naar de lettertelling van *a* (1) tot *z* (25) zich bevindt in de woorden "*Nicolaus Kaiser des Russischen Reiches*, als was het om den val van het Turksche ryk in 1830 aan te duiden.

N	13	K	10	d	4	r	17	R	17
i	9	a	1	e	5	u	20	e	5
c	10	i	9	s	18	s	18	i	9
o	14	s	18			s	18	c	3
l	11	e	5		27	i	9	h	8
a	1	r	17			s	18	e	5
u	20					c	3	s	18
s	18		60			h	8		
						e	5		65
	96					n	13		129
									27
							129		60
									96
									377

AMEN.

VOOR DE CURAÇAOSCHE COURANT.

Daar de thans in Europa veel gerucht verwekkende oorlog tusschen Rusland en Turkye en ook niet weinig of minder staatkundige gissingen en bedoelingen dienaangaande worden gemaakt, mede by overneming in het Curaçaosche weekblad door buitenlandsche berigten en uittreksels uit onderscheiden nieuwspapieren, van tyd tot tyd geplaatst, en dus, niet onbelangryk ter mededeeling voor de bewoners dezer transatlantische gewesten, zal het navolgende stukje over de tydrekenkunde der Turken, benevens hunne zoogenaamde Heilige dagen en Mahomedaansche plegtigheden of godsdienstige verrigtingen, getrokken uit eene onzer Nederlandsche Couranten misschien niet onleeswaardig geacht worden.

Men weet, dat de Mahomedanen hunne tydrekening aanvangen met de *Hedjira* of vlugt van MAHOMED; te weten met den 16 July van het jaar 622 van de christelyke tydrekening. Niet voor dat er 18 jaren na de vlugt van hunnen profeet verloopen waren, te weten, onder het bestuur van den khalif OMAR, begon men de *Hedjira* of den tyd te rekenen, waartoe eertyds de groote oorlog, waarin de Mahomedanen gewikkeld waren geweest, de hoofd-époque had uitgemaakt.

Het Mahomedaansche jaar is naar den loop der maan berekend op 354 dagen, 8 uren en 48 minuten, gelyk het sedert hunne eerste tydrekening was, doch de namen der maanden (die beurtelings op 30 en 29 dagen berekend worden) zyn veranderd geworden als volgt:

1. Al Moharram (de eerste maand, waarmede ook het jaar een aanvang neemt) 30 dagen;
2. Saffar, 29 dagen;
3. Rabbi-al-awal, 30 dagen;
4. Rabbi al achir, 29 dagen;
5. Djoemat al awal, 30 dagen;
6. Djoemat al achir, 29 dagen;
7. Radjab, 30 dagen;
8. Sjawan, 29 dagen;
9. Ramadzam, (of vastenmaand) 30 dagen.
10. Sjawal, 29 dagen.
11. Dzoelkaïdat, 30 dagen;
12. Dzoelkihadja, 29 dagen.

Deze maanden zyn even als by ons uit weken zamengesteld, waarvan de dagen des avonds met den ondergang der zon een aanvang nemen. Onze Zondag is de eerste weekdag der Mahomedanen. De namen der dagen zyn ontleend van de getallen 1 tot 7.

1. Zondag, *akad*, (de eerste);
2. Maandag, *isneian* (de tweede);
3. Dingsdag, *selassa* (de derde);
4. Woensdag, *grebee* (de vierde);
5. Donderdag, *khâmis* (de vyfde);
6. Vrydag, *djoemâat* (de zesde),
7. Zaturdag, *sabtoe* (de zevende);

De djoemâat of Vrydag is by de Mahomedanen, in zeker opzigt, hetgeen, by ons de Zondag, en by de Joden de Zaturdag is; want, ofschoon zy, volgens den koran, *dagelyks* op bepaalde uren hunne godsdienstoefening en gebeden (*sombayang*) moeten verrigten, is echter de Vrydag daartoe *geheel* bestemd. Alsdan doen de priesters van zon-opgang tot zon-ondergang overluid gebeden in hunne Moskeën, ofschoon aan het volk vergund is hunne dagelyksche nering en bedryf als gewoonlyk voort te zetten. Klokken zyn by de Mahomedanen een gruwel.

Zy hebben voornamelyk twee groote feestvieringen, kleiu en groot *Beiram* genoemd. Het eerste heeft plaats op den 10den van de maand *Dzoelkihadja*, en het groote Beiram's feest op den eersten, 2den en 3den dag van de maand *Sjawal*.

Behalve deze twee groote feesten, hebben de Mahomedanen nog vele kleinere, waaraan zy niet te min insgelyks veel waarde hechten, en onder welke men ook hunne zoogenaamde *gelukkige dagen* moet rekenen. Behalve elke *Djoemâat* of Vrydag, die als by uitstek gelukkig wordt geacht, behooren hiertoe nog de volgende dagen, welke hier naar den rang der maanden zyn opgegeven.

1. *Moharram*; de 1ste dag of de nieuwjaarsdag. Ook de 10, (het feest *Asjoera*, dat een zeer strenge vastedag is), 13, 14 en 15 zyn gelukkige dagen.

2. *Saffar*; de 13, 14, en 15 worden voor gelukkige dagen gehouden,

3. *Rabbi-ul-awal*; de 12, (het feest *Mafloed*, of de geboorte van MAHOMED), den 13, 14 en 15 zyn gelukkige dagen.

4. *Rabbi-al achir*; de 13, 14 en 15 gelukkige dagen.

5. *Djoemad-al awal*; de 13, 14 en 15 gelukkige dagen; alsmede de 20ste, zynde de verjaardag van het innemen van *Istamboel*, (*Konstantinopel*), in het jaar der Hedjira 857; of, naar onze tydrekening, 1455, welke dag als een vaderlandsch feest, met veel plegtigheid, door de grooten, gevierd wordt.

6. *Djoemad-al achir*; de 13, 14 en 15 zyn gelukkige dagen.

7. *Radjab*; de 13, 14 en 15 zyn gelukkige dagen. De 20 het feest van de Hemelvaart van MAHOMED.

8. *Sjawan*; de 13, 14 en 15 zyn gelukkige dagen. De 15. het nachtfeest van BARAH of van AL KAD'R.

9 *Ramadzan* of *Boelan Poeasa*, de groote Vasten; de 13, 14 en 15 zyn gelukkige dagen. Den 29. is het treurfeest van de nederlage vóór *Weenen* (in het Mahomedaansche jaar 1094; naar onze tydrekening 11 Sept. 1683.) Een ongelukkige dag voor ondernemingen van allerlei aard.

10 *Sjawal*; de 1, 2 en 3, het groote feest van *Beiram*; de 13, 14 en 15 zyn gelukkige dagen.

11. *Dzoelkaïdat*; 13, 14 en 15 gelukkige dagen.

12 *Dzoelkihadje*; de maand van de *acht* groote Openbaringen;

Op den 1, 2 en 3, van de maand Sjawal is het *groote Beiramsfeest* (*Id-al Fet'r*, het feest waarmede de vasten gehouden,) hetwelk, gelyk het *Carnaval* in *Europa*, aan openbare vreugde gewyd is. Zoo lang dit feest duurt, houdt alle arbeid op. Men brengt elkander gelukwenschen en geschenken, en geeft zich aan vermaak en uitspanning over. Te *Konstantinopel* wordt dit feest met het geschut van het Serail en met krygs muzyk bekend gemaakt. Alsdan begeven zich de ryksgrooten en staatsbeambten in staatsie naar den Grooten Heer, om hunne gelukwenschingen aan den voet des troons te brengen. Vyanden moeten zich op dit feest weder met elkander verzoenen; en by vrienden en goede kennissen, die elkander op de straat ontmoeten, gaat het gewone Salam aleikom met eene hartelyke omhelzing gepaard; want niemand kan dit feest behoorlyk vieren, wanneer hy niet met al zyne vyanden volkomen is verzoend.

Van het begin tot het einde van de maand *Ramadzan* zyn de Mahomedanen, volgens den koran, verpligt, van zon-opgang tot zon-ondergang *te vasten* dat is, zich van alle spys, zoo wel als van allen drank, en ook van vrouwen, te onthouden. De regtzinnige Mahomedanen volgen dit gebod met zoo strenge naauwlettendheid, dat zy niet alleen geene spys noch drank gebruiken, maar zelfs daarvan den reuk vermyden. Sommigen willen zelfs den mond niet openen, om te spreken. Na zon-ondergang is het hun weder geoorloofd, te eten en te drinken. De wet van *Mahomed* zegt daaromtrent, dat wanneer, by het *eerste* schemeren van den dageraad, een Mahomedaan nog iets had ingeslikt, hy zulks door een braakmiddel zoude moeten uitwerpen. By nacht echter, stellen zy zich ruim voor deze langdurige onthouding schadeloos en zwelgen tot aan den morgenstond. Overigens wordt deze maand *Ramadzan* of *Boelan Poeasa* by de Mahomedanen voor zeer heilig gehouden, om dat zy gelooven, dat van den eersten tot den laatsten dag derzelve de poorten van het Paradys geopend en die van de Hel gesloten zyn. Reizigers, zieken, zwangere vrouwen, kraamvrouwen, die hun kind zelven zoogen, en zeer oude, zwakke menschen, zyn niet tot deze vasten verpligt; doch deze uitzondering heeft alleen plaats onder de voorwaarden, dat zy, zoodra zy kunnen, even zoo vele dagen naderhand zullen vasten, of dit vergoeden door aalmoezen (*sedekah*) zullen goedmaken.

De *Hindos* of *Indostanen* en andere Oost Indische volken die de leerstelsels van Mahomed omhelsd hebben, gelooven dat de Turksche Keizer of Sultan als *de* Souvereine beschermer van het Mahomedaansche geloof, in zynen gevestigden ryksetel te Konstantinopel nimmer zal overwonnen worden, even zoo als de Roomsch Katholyken ten aanzien van hun geloof, dat de Souvereine Opperpriester te Rome nooit *vernederd zal worden.*

FROM AMERICAN PAPERS.

New York, Feb. 11.

THE WAR WITH PERU.

A letter from an officer of the U. S. schr. *Dolphin*, dated at Guayaquil, December 17th, is published in the Baltimore Chronicle.

"When we were about entering the river, in October last, we were pursued by the Peruvian frigate Presidente, Admiral Guise, and the corvette La Libertad came to an anchor, at the mouth of the channel, and sent a boat aboard of us, to say, that we could not enter the river, and that if we did enter without communicating with the Admiral, he would not permit us to go out. Our captain, Aulick, replied, that he had received orders from his commanding officer, to proceed to the city of Guayaquil, and that those orders were written with the knowledge of the blockade—that our Government and in fact the Law of Nations, did not recognize a blockade as extending to neutral national vessels of war; and under these circumstances he had no choice, other than to proceed up the river to the city, unless prevented by force.

[Some shots were afterwards fired by the Peruvian vessels, without effect.]

"Remaining here about ten days, we proceeded to Panama—and off Panas, the Libertad saw us, and made sail—she could not overtake us, nor did we wish to avoid her; but having nothing to communicate, our Captain did not choose to get out of his course—when we got to sea, we fell in with the Admiral, showed colors and departed.

"While at Panama, we saw the Commander of the Colombian ship Pichincha, who was sent there for troops; but the crew mutinied, and he just escaped with his life. The mutineers took the ship to Payta, and delivered her up to the Peruvians.

Attack on the City.—"During our absence from this City, the blockading squadron, consisting of a frigate, corvette, a schooner and two launches, proceeded up to the city, attacked it, and, to the shame of the Colombians though the squadron had been in their waters for several weeks, they were taken by surprise, and the first broadside from the frigate battered down a fort, a short distance below the city, which mounted seven large brass pieces, but defended by only sixteen men. She sent her boats on shore and spiked all their guns. Below the fort, a chain was thrown across the river, on which the frigate hung nearly twenty minutes before she could slacken it, and if the fort had been well manned, and the guns well worked, the frigate could have been blown to pieces. The squadron lay in front of the city three days, and fired 3000 shot, which did considerable damage to the houses. They endeavored to effect a landing in their boats, but were repulsed with great loss. During the first night, a small fort was thrown up, with one gun placed in it, which was directed with good effect against the frigate, which had grounded nearly opposite; and it was at this time that the brave and intrepid Admiral Guise was blown to pieces, by his gun, while standing in the gangway. It is reported that after he grounded, he shot his pilot. Capt. Boterin, taking command of the frigate, considered it best to drop down the river at Panta Piedra, fifteen miles below the city. On our return from Panama, we immediately proceeded up the river, and on the morning of the 22d we were brought to, abreast the squadron; a boat was sent a-board of us, with the Admiral's compliments to our Captain, and after a short conversation, the boarding officer said that the Admiral presumed we were going down with the next ebb. "No, sir," replied Capt. Aulick, "with the next flood I shall proceed to the city of Guayaquil, but would wait on the Admiral in the morning." Capt. Borterin wished to keep the death of the Admiral a secret, supposing it was not known in the city. On Capt. Aulick visiting the frigate, Capt. Boterin protested in writing, to his proceeding up to the city; and after a sharp conversation of some minutes, our captain told Boterin, that if he fired into him, he would return his fire and strike his colors; and in such an event, he (Boterin) would be considered as an enemy, and would have the guns of all the foreign squadrons in the Pacific directed against him. We immediately proceeded, about 10 A. M. and got under way without molestation.

"Yesterday, H. B. M. ship Alert, Capt. Bavep, arrived, and was brought to alongside of the blockading squadron; the captain and officers were permitted to come up in boats. In the course of conversation with the captain, Boterin observed that Capt. Aulick was the prime mover of the expedition against the squadron—that the Columbians had not sense enough to have planned such an expedition, without foreign assistance—that from this circumstance, and the breaking of the blockade, the Dolphin was proscribed, and would not be permitted to enter any Peruvian port—this, however, will soon be settled, for we sail in two days for Payta and Callao.—Our officers and crew are all well."

GREECE.

Population of Greece.—Greece is devided into thirteen departments, seven of which are situated on the Continent, while the remaining six comprehend the islands of the Archipelago. The continental departments are—1. Argolis, the principal town of which is Nauplia, for some time past the capital of Greece. 2. Achaia. 3. Elis, where the village of Miraka rises on the spot rendered famous by the celebration of the Olympic Games. 4. Upper Messenia. 5. Lower Messenia. 6. Laconia. 7. Arcadia. These departments cover a surface of 6,439 square miles, of sixty to the degree, and the actual population amounts to 300,000 souls. The same space in the golden days of Greece, contained not less than 205 cities and towns, and upwards two millions of people. The six maritime departments are,—

	Surf. in sq. miles.	*Inhabitants.*
1. The Northern Sporades, containing 6 islands,	92	6,600
2. Eastern Sporades, 6 isl.	247	54,800
3. Western Sporades, 5 isl.	126	40,000
4. Northern Cyclades, 7 isl.	309	36,400
5. Central Cyclades, 8 isl.	376	25,200
6. Western Cyclades, 6 isl.	212	19,900
Maritime	1362	192,900
Continental	6439	300,000
	7801	492,900

Discovery of La Perouse.—The *Moniteur* of Feb. 23, says: "Capt. Dillon, commander of an English ship, has proved, to the satisfaction of this government, that he is entitled to the reward for the discovery of the shipwreck of La Perouse.

The King, by an ordinance of the 22d instant, conferred on this foreiguer the dignity of knight of the royal order of the Legion of Honour; and his Majesty, by a decision of the same day, has, besides, granted to capt. Dillon an indemnity of 10,000 francs for personal expenses during the voyage, and an annual pension of 4,000 francs.

In his second voyage to the Mannical islands, Captain Dillon was accompanied by one Frenchman, M. Cheignesu, ex-consular agent of France, who was at Chandernagor when the captain sailed, and offered to accompany him on his perilous expedition. The King has rewarded M. Chiegnesu by creating him a knight of the Legion of Honour."

Divisions of Society.—In a work entitled *Coup-d'œil sur la Misere*, it is stated that in France, out of thirty-two millions of inhabitants, there are—

Beggars, ...	5,000,000
Thieves by profession, ...	130,000
In the prisons and hospitals, ...	150,000
Liberated Convicts, ...	11,464
Liberated prisoners, ...	7,896
Beggars' children, without an asylum,	60,000
Individuals, whose manner of getting a livelihood is unknown, ...	3,000,000
Total	8,359,349

FROM LONDON PAPERS.

The *Constitutionnel* of Wednesday publishes a strange story, headed "Political news of high importance," of a treaty, offensive and defensive, having been concluded between Russia and Prussia; and that another power has agreed to maintain an armed neutrality with 100,000 men. There is a "report" likewise (it continues), that the army of General Maison is to be raised to 25,000 men, in order to restore Greece to its ancient limits.—*Atlas, March 1.*

The claims of Lord Cochrane on the Greek Government have been settled—the President paying down 5,317 dollars (half the sum due) and promissing to pay the remainder as soon as the finances will allow. In return, his lordship surrenders his interest in the Hydra and Athenais, two vessels of war, and his title to the 20,000l. promised him on the establishment of the independence of the Republic, and takes his leave of the Greek service.

POPE LEO XII.

The interest excited in our days by the death of a Pope, is much of the same kind as that with which we regard an event connected with the antiquities of the venerable city over which his Holiness presides. The head of the Catholic church occupies the Vatican Palace, and performs the lofty functions of the papal office, rather as a show than as a real part—as the representative of by gone times rather than as a participator in actual affairs. In this light, whether near or at a distance, we have ever regarded the occupier, for the time being, of the chair of St. Peter in the 19th century. We have looked upon him as the actor of a part in an historical drama, and in that view we find, in our reflections, the materials of the following sketch:—

Leo XII. was made a Cardinal by Pius VI, and affected much more the lofty heir archical demeanour of his patron and benefactor than the simple and humble bearing of his immediate predecessor. Della Genga, however, had more sincerity than Braschi, the consequence partly of his natural temperament, partly of the times in which he had lived, and of the disasters which the Church to which he was attached had endured, and which gave a more than ordinary degree of seriousness to his religious feelings.

No Pope had ever performed with more brilliant success the outward and ostentatious functions of the vicegerent of Christ than Braschi. He was fully conscious of the advantages with which nature had endowed him, and of the aptitude of his fine and portly person for the performance of the important character with which he was invested. His vanity, therefore, concurred with his ideas of the dignity of his sacred office to prompt him to make the most of the gorgenus ceremonies in which he was required to act the principal part, to do grace and honour to the one, and to display the other. Accordingly, the air of pomp and dignity with which from the grand balcony * he dispensed the benediction of the Holy Church on the assembled throngs below, is described as most imposing. How different the manner of his benevolent successor! In figure bent double with age, the traces of suffering and anxiety still marking his handsome features, the paleness of his placid countenance contrasting with the black though spare locks that, preserving their hue to the last, were scattered over his venerable forehead, he seemed to be giving the blessing, not of an ostentations Church, but of one of the beloved of Heaven, the best and kindest of mortals. Braschi imposed on the senses, Chiaramonti touched the heart, Della Genga affected to follow Braschi; but he acted his part better than his model, because he felt it more, and more completely sunk the ambitious individual in the devote Pope. Braschi was the Kemble of the Papal stage, Della Genga the Kean. In dispensing the benediction, he surrounded himself as Leo XII., with all the imposing formalities and circumstance which could add to the situation and uphold the splendour and dignity of the Church; he spread his arms abroad with an effect equally pompous, but with fourfold fervour. He was a high churchman, and had exalted ideas of the office of the holder of the keys of Heaven; but he was moreover a devotee, and crowned with the tiara, backed by the most glorious temple of Christendom, with St. Peter's Palace thronged with 50,000 of the devout awaiting the holy dispensation at his feet, when the clamour of the assembled multitude was hushed, when the bands ceased their music, and all was dead and solemn silence for a moment, ere the air again resounded with discharges of artillery and the shouts of the collected thousands, he gathered himself and rose, and with a religious sentiment, more effective than his pomp, spread his arms over the people, as if he felt that he was actually dispensing the blessing of the Almighty Creator. But to have viewed Leo in the full glory of his character, he should have been beheld during the ceremonies of the feast of the *corpus domini*, when, robed in white, but bare-headed, on his knees, and bearing the Eucharist in his bosom, he is carried on a platform up the nave of St. Peter's Church. A more complete spectacle of abstraction and absorption, whether real or feigned, than he presented on those occasions, is inconceivable. It may be that the weakness of his health, and the lassitude of his frame, evident in his countenance, increased the effect. However produced, it was perfect. For the rest, the countenance of Leo did not favour exhibitions of this kind, it was mean and sour; but in other respects his person was well adapted for them: he was tall, or at least appeared so when robed, and was dignified in his carriage. He entered on his government with a disposition to enforce the ancient usages of the Church; but he had evidently mistaken the character of the times in which he lived. No clearer proof of this will be required than his conduct toward the brigands, who, as soon as they found the vigour of Government relaxed after Gonsalvi had ceased to direct it, broke out into the most frightful excesses. Leo XII. removed the only restraints left to repress their enormities, by withdrawing the military quartered in the neighbourhood of the districts which fostered the lawless bands. He issued a proclamation asserting the dignity of the Church, and breathing ill timed confidence that the sacred word of the Viceregent of Christ and the authority of the Virgin, were more efficacious than soldiers to reclaim the most obdurate. The presence of a Cardinal, it was deemed, would add weight and reality to the words of the proclamation, and one was accordingly sent to publish it; but, instead of submission and respect, he met with nothing but insult; the mayor of a town was massacred under his very nose, and he returned to the capital after a few months spent among the mountains, leaving the disturbed district in a more disobedient and wretched state than ever, and with a purse emptied of the 200,000 crowns with which it had been furnished. The foreign political acts of Leo have been of the same character, he has shown a desire to assert the high dignity and office of the Holy See; but, even among those most willing to acknowledge his supremacy, has he found none credulous enough to give practical proofs of their concurrence in his views, or of their devotion to the Church. In the Irish alone, perhaps, as his predecessor once observed, did he find hearts throughly imbued with proper ideas of the sanctity of his character and functions; but with the Irish thus to regard him it has hitherto been a point of honour rather than of superstition. We shall see how the successor of Della Genga will find them.—*Athenæum.*

* In the Facede of St. Peter's.